"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନ ସାଗର ବାବା ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା କରି ଏହି ଧରଣୀକୁ ସବୁଜିମା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏବେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି, ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ସଦସ୍ୟ ହେବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସର୍ବୋତ୍ତମ କୁଳର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମିକସେବା କରିବା । ଏଠାରେ ବସି ହେଉ କିମ୍ବା ଚାଲି-ବୁଲିବା ସମୟରେ ହେଉ ବିଶେଷ କରି ଭାରତକୁ ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ପାବନ କରିବା, ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବା — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଗୀତ:- ଯୋ ପିୟା କେ ସାଥ ହେଁ..

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । କେଉଁ ବାବା ? ଶିବବାବା । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ଜଣେ ହେଲେ ଲୌକିକ ଶରୀରଧାରୀ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ପାରଲୌକିକ ଆତ୍ମିକ ପିତା । ଲୌକିକ ପିତା ହେଲେ ଶରୀରର ପିତା, ଇଏ ହେଲେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ଏହା ବହୁତ ଭଲ ରୂପେ ବୁଝିବାର କଥା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରକାରର ହିଁ ଦେବେ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଗୀତା ଆଦି ପଢୁଛନ୍ତି, ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ତାହା କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ, ଏହା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ବର୍ଷା ହୁଏ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ତେଜହୀନ ହୋଇଯାଇଛି । କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛି । ଯେପରି ବର୍ଷା ନ ହେଲେ ଜମିବାଡି ଆଦି ସବୁ ଶୁଖିଯାଏ । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ତାକୁ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ସେଠାରେ ଧରିତ୍ରୀ ସର୍ବଦା ସବୁଜିମା ରହିଥାଏ । କେବେ ଶୁଖିଯାଏ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର ପାଠପଢା । ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତା ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଏବଂ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଏତେ ପତିତ ଦୁଃଖୀ ଅନାଥ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ କରୁଛନ୍ତି । ଘରେ ବାପା ନଥିଲେ, ପିଲାମାନେ ଲଢେଇ ଝଗଡା କଲେ କହିଥାନ୍ତି ତୁମର ବାପା ନାହାଁନ୍ତି କି ? ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସାରା ଦୁନିଆ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ହିଁ ଏତେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଛି । ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପିତା କୁହାଯାଉଛି । ତାଙ୍କର ନାମ ଶିବ ହିଁ ଅଟେ । ତାଙ୍କର ନାମ କେବେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ନାମ ବଦଳାଇଥାନ୍ତି । ବିବାହ ସମୟରେ ମଧ୍ୟ କୁମାରୀଙ୍କର ନାମ ବଦଳିଥାଏ । ଏହିସବୁ ପ୍ରଥା ଭାରତରେ ହିଁ ଅଛି । ବିଦେଶରେ ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ଶିବବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ମାତାପିତା ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ତୁମେ ମାତା-ପିତା... ଭାରତରେ ହିଁ ଏଭଳି ଡାକିଥା'ନ୍ତି — ତୁମ କୃପାରୁ ଅଥାହ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଭଗବାନ କୃପା କରିଆସିଛନ୍ତି । ନାଁ, ଭକ୍ତିରେ ଅଥାହ ସୁଖ ମିଳି ନଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ବହୁତ ସୁଖ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ନୂଆ ଦୁନିଆ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଅଛି । ଯିଏ ଜୀଇ ଥାଉ ଥାଉ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ମରି ଯାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ନାମ ବଦଳି କରିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଇ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଶୂଦ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା ନୂଆ ନାମ ରଖୁନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର ତ ମାଳା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ହେଉଛ ସର୍ବୋତ୍ତମ କୁଳର । ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରୁଛ । ଏଠାରେ ବସି ଅଥବା ଚାଲିବୁଲି ତୁମେ ବିଶେଷ କରି ଭାରତର ଏବଂ ସାଧାରଣତଃ ବିଶ୍ୱର ସେବା କରୁଛ । ବିଶ୍ୱକୁ ତୁମେ ପବିତ୍ର କରାଉଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରି ସହଯୋଗ ଦେଉଛ । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବ । ତୁମେ କହିବ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହି ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ପବିତ୍ର ଭାରତରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ପୁଣି ଆମେ ଭବିଷ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛୁ । ବିରାଟ ରୂପର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ସେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ହେବେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ୱୟଂ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବେ । ଏବେ ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛ । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି ଭାବୁଛ । ଏହା ହିଁ ଉପାୟ ଅଟେ । ସନ୍ତାନ ଭାବିବା ଦ୍ୱାରା ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଭାଇ-ଭଉଣୀଙ୍କର କେବେ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ରହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏବେ ବାବା ଅଧ୍ୟାଦେଶ ଜାରି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ୬୩ ଜନ୍ମ ପତିତ ରହିଲ, ଏବେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ଯଦି ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସେଠାକୁ ପତିତ ଆତ୍ମା ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଡାକୁଛ । ଏହି ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କଥା ହେଉଛି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କଥା ହେଉଛି । ନଚେତ୍ ମୁଁ କିପରି ଆସିବି ? ମୋର ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ, ଦେବତାମାନେ ରହିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । ଏଠାକାର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ ସେ ଯେ କେହି ହୁଅନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ବହୁତ ବଡ-ବଡ ନାମ ତ ରଖି ଦେଉଛନ୍ତି । ସାଧୁମାନେ ନିଜକୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଏବଂ

ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ କହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ନିଜେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ବିକାର ଗ୍ରସ୍ତ ନହେଲେ ମଧ୍ୟ ବିକାରୀ ଦୁନିଆରେ ତ ଅଛନ୍ତି ତୁମେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୈବୀ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିବ । ସେଠାରେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ରହିବେ କିନ୍ତୁ ଦୈବୀଗୁଣସମ୍ପନ୍ନ ହେବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ମୁତ ପଲିତୀ କପଡ ଧୋଏ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଆତ୍ମାକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି... ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ମହିମା କରିଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ବିନାଶ କରାଇବା ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ କେବଳ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ତ ଅନୁଗାମୀ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲୁଛି । ଏବେ ବାବା ଜନସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିକୁ ବନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଓ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏସବୁ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିବ ହିଁ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଫେରିବା ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ବିନାଶକୁ କେହି ଏଡେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେବେ ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ଲଢେଇ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଗେଟ୍ ଖୋଲୁଛି । ଏହି ବିନାଶକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ମହାଭାରୀ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । ତୁମେମାନେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଉଦ୍ଘାଟନ କରାଉଛ ତେଣୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖ । ବାବା ପରମଧାମରୁ ଆସିଛନ୍ତି — ସ୍ୱର୍ଗର ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ଈଶ୍ୱରୀୟ ପିତା ସ୍ୱର୍ଗର ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାକୁ ଆସିଛି । ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରାଇବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ ସାହାଯ୍ୟ ନେଉଛି । ନଚେତ୍ ଏତେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କିଏ ପବିତ୍ର କରାଇବ । ଢେର ଆତ୍ମା ରହିଛନ୍ତି । ଘରେ-ଘରେ ତୁମେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ତୁମେମାନେ ଭାରତବାସୀ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୁଅ । ମନମନାଭବ । ଏପରି କୁହନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମାନୁ ନାହୁଁ । କୁହ, ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଏବଂ ଭକ୍ତିମାର୍ଗକୁ ତ ଆମେ ମାନୁଥିଲୁ — କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ରାତ୍ରି ସରିବାକୁ ଯାଉଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସଦ୍ଗତି କରିବାକୁ । ବୁଝାଇବା ନିମନ୍ତେ ବହୁତ ଉପାୟ ଆବଶ୍ୟକ । କେହି ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ତ କେହି କମ୍ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି — ସେମାନେ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଗାନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ ସତଗୁରୁ ଉଦ୍ଧାର କରନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନାକର୍ତ୍ତା ସତ୍ୟ ବାବା । ରାବଣ ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ ସ୍ଥାପନ କରୁଛି, ଏବେ ସଦ୍ଗତି ଦାତା ମିଳିଯାଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଆମେ ଭକ୍ତି କିପରି କରିବୁ ? ଭକ୍ତିରେ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ପାଇଁ ଅନେକ ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ସତଗୁରୁ ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ସତଗୁରୁ ଅକାଳ... ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଗୁରୁ ହେଉଛନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, ଉଦାସୀ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଗୁରୁ ରହିଛନ୍ତି । ଶିଖ୍ମାନେ ନିଜେ କହିଥା’ନ୍ତି ଯେ ସତଗୁରୁ ଅକାଳ... ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାକୁ କାଳ ଖାଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ କାଳ ଖାଇଯାଇଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ସେମାନଙ୍କର ପୁଣି ରହିଛି ସାହେବଙ୍କୁ ଜପ କଲେ ସୁଖ ମିଳିବ...ମୁଖ୍ୟ ଏହି ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର — ଅର୍ଥାତ୍ ସାହେବଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ଜପ କର । ସାହେବ ତ ଏକମାତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଈଶାରା କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଜପ କର । ବାସ୍ତବରେ ତୁମକୁ ଜପିବାର ନାହିଁ, ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଅଜପାଜପ । ମୁଖ ଦ୍ୱାରା କିଛି କୁହ ନାହିଁ । ଶିବ-ଶିବ ମଧ୍ୟ ମୁଖରେ କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଅଜପାଜପ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଅଟେ ଯାହାକି ବାବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କେତେ ଘଣ୍ଟ ବଜାଉଛନ୍ତି, ଧ୍ୱନି କରୁଛନ୍ତି, ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଅଚ୍ୟୁତମ୍ କେଶବମ୍... କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଅକ୍ଷରକୁ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ସୁଖଦାତା ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯିବ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ଯାହାକି ଦେଉଛନ୍ତି । ସୁଖ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ — ଏବେ ଆମର ଉନ୍ନତି କଳା ହେଉଛି । ସିଡି ଚିତ୍ରରେ କଳାର ଅବସ୍ଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ କୌଣସି କଳା ନାହିଁ । ମୁଁ ନିର୍ଗୁଣ ହାର ଅଟେ... । ଗୋଟିଏ ନିର୍ଗୁଣ ସଂସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ବାଳକ ତ ମହାତ୍ମା ସଦୃଶ ଅଟେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ନଥାଏ । ତାଙ୍କର ପୁଣି ନାମ ନିର୍ଗୁଣ ବାଳକ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ଯଦି ବାଳକ ପାଖରେ ଗୁଣ ନାହିଁ ତେବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବଗୁଣ ରହିଛି । ଗୁଣବାନ କେବଳ ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଅବଗୁଣ ହେଲା ବାବାଙ୍କୁ ନଜାଣିବା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବଗୁଣ ହେଉଛି ବିଷୟ ସାଗରରେ ଉବୁଟୁବୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ଉବୁଟୁବୁ ହୋଇଛ । ଏବେ ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ତୁମକୁ କ୍ଷୀରସାଗରକୁ ନେଇଯାଉଛି । କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି । ମୁଁ ଆସି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖରେ ବସୁଛି, ଯେଉଁଠି ଆତ୍ମା ରହୁଛି । ମୁଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଇ ଆସି ପାରିବି । ତୁମେ ପିତ୍ରଙ୍କୁ ଖୁଆଇ ଥାଅ ତେବେ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଖୁଆଉଛ ନା । ଶରୀର ତ ଭସ୍ମ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତାକୁ ଦେଖି ମଧ୍ୟ ପାରିବ ନାହିଁ । ଭାବୁଛ ଅମୁକ ଆତ୍ମାର ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ଡ଼କାଯାଏ — ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ରହିଛି । କେବେ ଆସିଥାଏ, କେବେ ମଧ୍ୟ ଆସି ନଥାଏ । କେହି କୌଣସି କଥା କହିଦିଅନ୍ତି, କେହି କହିନଥା’ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାକୁ ଡ଼କାଯାଏ, ବାର୍ତ୍ତଳାପ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏପରି କହନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଅମୁକ ଜାଗାରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । କେବଳ ଏତିକି କହିବେ ଯେ ଆମେ ବହୁତ ସୁଖୀ ଅଛୁ, ଭଲ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଭଲ ଜ୍ଞାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ ଭଲ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବେ । କମ୍ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା କମ୍ ପଦ ପାଇବେ ।

ବାକି ସୁଖ ତ ଉଭୟଙ୍କୁ ରହିବ । ରାଜା ହେବା ଭଲ ନା ଦାସୀ ହେବା ଭଲ ? ଯଦି ରାଜା ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଏହି ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯାଅ । ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ଖରାପ । ଦୁନିଆର ସଙ୍ଗକୁ କୁସଙ୍ଗ କୁହାଯିବ । ଏକ ସତ୍ର ସଙ୍ଗ ହି ପାର କରିଥାଏ, ବାକି ସବୁ ବୁଡ଼ାଇଥାଏ । ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜନ୍ମପତ୍ରୀକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ଏହା ପାପର ଦୁନିଆ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ତ ଡାକୁଛନ୍ତି — ଆଉ କେଉଁଠାକୁ ନେଇଚାଲ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ମୋର ହୋଇ ପୁଣି ମୋର ମତକୁ ପାଳନ କର । ଏହା ବହୁତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । କେତେ ଦୁର୍ନୀତି ରହିଛି । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ କୋଟି- କୋଟି ଟଙ୍କାର ଠକାମି ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରାଇବା ପାଇଁ ତେଣୁ ଅସରନ୍ତି ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସତ୍ୟ ଗୀତା ଅଟେ । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତୁମ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅଛି, କିନ୍ତୁ ପର ଜନ୍ମରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ତାପରେ ପ୍ରାଲବ୍ଧ ମିଳିବ । ତୁମକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଲ । ଏବେ ତୁମେ ବାସ୍ତବ ଅମରନାଥକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଛ । କୁହ, ଯାହାଙ୍କୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବତନରେ ଦେଖାଉଛ ସେ ପୁଣି ସ୍ଥୂଳ ବତନରେ କୁଆଡୁ ଆସିଲେ ? ପାହାଡ ଆଦି ତ ଏଇଠାରେ ଅଛି ନା । ସେଠାରେ ପତିତ କିପରି ରହିପାରିବେ ? ଯିଏକି ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବରଫର ଲିଙ୍ଗ ହାତରେ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ତାହା ତ କେଉଁଠି ବି ତିଆରି କରିପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଭ୍ରମିତ ହେଉଛନ୍ତି । ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଶଙ୍କରଙ୍କ ପାଖରେ ପାର୍ବତୀ କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ଯାହାକି ତାଙ୍କୁ ପାବନ କରାଇବେ । ଶଙ୍କର ତ କୌଣସି ପରମାତ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି, ସେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବତା । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଯାଉଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପାରସବୁଦ୍ଧି ହୋଇପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ କେତେ ଆସୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ଭଲ । ସମସ୍ତେ ନେବା ଉଚିତ୍ । ଆରେ ତୁମେ ତ ଜ୍ଞାନ ବୁଝ । କହିବେ ଆମକୁ ଫୁରସତ ନାହିଁ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏହି ଲଢେଇ ପୂର୍ବରୁ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ଉଦ୍‌ଘାଟନ କରୁଛନ୍ତି । ବିନାଶ ପରେ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାରା ଖୋଲିଯିବ । ବାବା କହିଥିଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ରରେ ଲେଖ-ପାରଲୌକିକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ନ ଲେଖିବା ଦ୍ୱାରା କହିବେ ଶିବ ତ’ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ସେ ପୁଣି କିପରି ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ? ବୁଝାଯାଉଛି ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ପ୍ରଥମେ ଗୋରା ପବିତ୍ର ଥିଲେ, କୃଷ୍ଣ ଥିଲେ ପୁଣି ଏବେ ଶ୍ୟାମଳ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏବେ ଶିବବାବା ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି । ପୁନର୍ବାର ଇତିହାସର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କିଏ... ପୁଣି ସିଡି ଓହ୍ଲାଇ ମନୁଷ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ବାବା ଆସି ଦେବତା କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ, କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ଯୁଗେ ଯୁଗେ କହିବା ଭୁଲ୍ । ମୁଁ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ତୁମକୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରାଉଛି । ପୁଣି ରାବଣ ତୁମକୁ ପାପ ଆତ୍ମା କରାଉଛି । ବାବା ହିଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଟୀଚର ହେବାକୁ ପଡିବ । ବଡ କାଇଦାର ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏହି ମିଥ୍ୟା ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ କରି ସତ୍ୟ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦୁନିଆର ସଙ୍ଗ କୁସଙ୍ଗ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ କୁସଙ୍ଗ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହି ଏକମାତ୍ର ସତ୍ର ସଙ୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ମତରେ ହିଁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଆଧାରରେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରସନ୍ନତା ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସଦାପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ହୁଅ ।

ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଚିହ୍ନ ହେଲା ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଦେଖାଯାଉଥିବ ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବା ପ୍ରସନ୍ନ ରହୁଥା’ନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା କରିଥା’ନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଆଧାରରେ ହିଁ ପ୍ରଶଂସା ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିବାର ବିଶେଷତା ବରଦାନ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ନିଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦିଅ କାହିଁକି ନା ଏହି ଯଜ୍ଞର ଅନ୍ତିମ ଆହୁତି - ସମସ୍ତ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସଦାକାଳର ପ୍ରସନ୍ନତା ହିଁ ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ସବୁବେଳ ପାଇଁ ପ୍ରସନ୍ନ ରହିବେ ସେତେବେଳେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ଶବ୍ଦ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଜୟର ପତାକା ଉଡିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜେ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହେବାର ସନ୍ଦେଶ ଦେବା ହିଁ ହୀରକ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରିବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****